

jedno pravo prepričanje je, in to je gotovo : da pravo srečo uživa le mladina v krogu svojih ljubih staršev. Najboljša in najsladkejša sreča na tem svetu je: očetovska, materina in bratovska ljubezen. Da bi jo le vedno prav ceniti in uživati znali!

—kol—

Tri hčere.

Neka vdova, ki je imela tri hčere, postarala se je in oslabela ter si ni mogla nič zaslužiti, s čemur bi se preživela. Prva hči, videč svojo onemoglo mater, smili se jej in reče: „Jaz bi zeló rada od svojega zaslužka nekoliko materi dala, ali potem bi si ne mogla nič prihraniti za prihodnost.“

Druga hči reče: „Tudi jaz bi rada materi pomagala, ali odkod naj dobim potem denarja, da si kupim lepo obleko kakoršno zdaj nosim?“

Tretja, najmlajša hči pa reče: „Ko sem bila še majhen otrok, in si nisem mogla prav nič pomagati, skrbela je dobra mati za mene bolj nego zase, ter še mislila ni na to, da bi si kaj prihranila, toliko manj da bi si kupila lepe obleke. Ona je storila vse, da je le meni kupila kruha in obleko. Ali zdaj je mati stara in holehna, ter nima nikogar, da bi jej pomagal; moja dolžnost je tedaj, da zdaj jaz za njo skrbim, kakor je ona za mene.“

Kaj pravite otroci, katera hči se vam najbolj dopade? Ali ne tretja, najmlajša? Posnemajte jo!

Lepa priméra.

Častitljiv duhovnik se podá med divjake v daljno Ameriko, da bi med njimi sejal seme besede božje. Na potu sreča človeka Indijanca, kateri se mu zdi, da je blaga in dobra duša. Spustivši se ž njim v razgovor, vidi, da Indijanec že pozna pravo vero. A da bi se vendar prepričal, je-li tudi trden v pravej veri, vpraša ga prijazno: „Kaj misliš o Kristusu, našem odrešeniku?“ „Kaj da mislim o njem,“ odgovori Indijanec, to lahko posnamete iz naslednje primére. Indijanec vzame nato nekoliko suhega listja, naredi ž njim majhen krog, poišče črva, ter ga dene v sredino narejenega kroga. Zdaj vzame ognja in zažgè suho listje. Ubogi črviček je bil od vseh strani obdan z živim ognjem. Zdajci stegne Indijanec roko, vzame ubozega črvička iz gorečega kroga, ter ga položi na hladno in prijetno zemljo. — „To, kar sem jaz storil z ubogim črvom,“ reče Indijanec, „to je storil z menoj Kristus, moj odrešenik in izveličar.“

Volk in ovčar.

Huda ovčja bolezen vzame ovčarju vso ovčjo čredo. To poizvé volk ter pride k ovčarju, da ga miluje.

„Ovčar, ali je res,“ reče volk, „da te je tolika nesreča zadela? Kakor slišim, poginile so ti vse ovce. Oh, kolika škoda lepih ovčic! Smiliš se mi, da bi se jokal s teboj!“

„Hvala ti lepa za pomilovanje!“ odgovori ovčar. „Vidim, da imaš usmiljeno srce?“

„Dà, dà, srce ima usmiljeno,“ pristavi ovčarjev pes, „in to vselej, kadar trpi tudi on sam v nesreči svojega bližnjega.“

(Po Lessingu.)